ΝΑ16| Η ΛΗΘΗ ΚΑΙ ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟΝ

2023 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2023/να16-η-ληθη-και-το-αγνωστον/

Εἰς τὴν ἀπειρίαν ἐκείνην τῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν, **ἡ λειτουργιῶν τῆς συνειδήσεως τοῦ ἀνθρώπου,** ἐξέχει ἡ πλέον σπουδαία ὅσον καὶ μυστηριώδης, **ἡ παραστατικὴ ἀνάπλασις.** Ἡ ἀνάπλασις τῶν παραστάσεων ἐν τῇ ὁποίᾳ ὡς περὶ πυρῆνα συνωθοῦνται αἱ ἄπειροι συνειδηταὶ καὶ ὑποσυνείδητοι λειτουργίαι, τοῦ τε ὑλικοῦ ὡς καὶ τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἡ κυριωδεστάτη καὶ σπουδαιοτάτη λειτουργία τοῦ ἐν ζωῇ καὶ μετὰ θάνατον ἀνθρώπου.

Ὑπὸ τὸ κατώφλιον τῆς συνειδήσεως, τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου ψυχικοῦ μεγάρου, ἀπέραντος ἐκτείνεται καὶ ἀτέρμων ἡ ἄλυσσος τῶν παραστάσεων. **Ἄναρχος καὶ Ἀτελεύτητος καὶ Ἄπειρος.** Ἐν τῇ σμικρότητί της τῇ φαινομενικῇ, περιλαμβάνει τὴν Ἀπειρότητα τῶν παραστάσεων, ἐν δὲ τῷ περιωρισμένῳ της ἀριθμῷ, καθ’ ὅτι αἱ ἐξ ὅλου τοῦ πλανήτου ἡμῶν λαμβανόμεναι παραστάσεις δύνανται νὰ θεωρηθῶσι περιωρισμέναι, ἐν συγκρίσει μὲ τὸν ἀκαταλόγιστον ἀριθμὸν τῶν παραστάσεων τῶν ἄλλων κόσμων, συνέχει τὸ ἀπροσπέλαστον Ἄπειρον τῶν παραστάσεων.

Ἄπειρος, διότι Ἄπειρος ἡ ἀπαρχή της, Ἄναρχος, διότι Ἄναρχον τὸ ἐξ Οὗ ἀπέρρευσεν, Ἀτελεύτητος, διότι δὲν ὑπάρχει τέλος εἰς τὸ μὴ ἔχον Ἀρχὴν - Αἴτιον. Πᾶσαι αἱ Πνευματικαὶ Ὀντότητες ἔχουν τὴν ἀπαρχὴν αὐτῶν εἰς τὴν Ἀπειρότητα, εἰς τὸν Ἄπειρον Θεόν.

Ἡ γέννησις παραστάσεων εἰς τὰς ἐκ τῆς Ἀπειρότητος προελθούσας Πνευματικὰς Ὀντότητας, **ἦτο συμφυὴς μὲ τὴν συνείδησιν αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ συνείδησις ἐκ τοῦ Ἀπείρου προελθοῦσα εἶναι Ἄπειρος, διὰ τοῦτο ἄπειροι καὶ αἱ παραστάσεις.** Ἀτέρμων ὅθεν καὶ Ἄναρχος, ἐκτείνεται εἰς τὸν μικροσκοπικὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐγκέφαλον καὶ ὑπὸ τὸ κατώφλιον τῆς συνειδήσεως, ἡ ἄλυσσος τῶν παραστάσεων.

Ἐν δὲ τῷ πνεύματι ἔτι ἐξακολουθεῖ ἡ ἄπειρος συνείδησις ἐκδηλοῦσα τὴν παραστατικὴν ἄλυσσον, ἥτις πλουτιζομένη ἑκάστοτε ἀπὸ νέαν παράστασιν, **τρέχει πρὸς τὴν Ἀπειρότητά της, ἀκολουθοῦσα τὸν ἀμετάπτωτον τῆς πνευματικῆς ἐξελίξεως νόμον.**

Ἡ ἀπαρχὴ τῆς ἀπείρου ταύτης ἁρμονικῆς τῶν παραστάσεων σειρᾶς **εἶναι ὁ Ἄπειρος Θεός.** Ὁ πρῶτος ὅθεν κρίκος τῆς παραστατικῆς ἀλύσσεως εἶναι τὸ Θεῖον, τὸ Ἄπειρον. Ἕτερος ὅμως νόμος, ἐξ ἴσου δεσπόζων, εἶναι **ὁ νόμος τῆς ἀναπλάσεως τῶν παραστάσεων.** Καὶ ὅμως, τὰ

γήϊνα ἡμῶν περιβλήματα, μὲ τὰς ἀντιρρόπους πρὸς πᾶν τὸ πνευματικὸν τάσεις των, κατέστησαν τὴν ἐνέργειαν τοῦ νόμου τούτου οὐχὶ εὐχερῆ, ὥστε ἡ ἀναρίθμητος τῶν παραστάσεων ἀριθμητικὴ ὁλομέλεια **νὰ σκοτίζεται εἰς τὸ ἄπειρον πέλαγος τοῦ ἐξαπλουμένου παρελθοντικοῦ ἐν σκηνώμασιν ἁμαρτωλοῦ βίου, καὶ οὕτω ἐκ τῶν ἀπείρων ἐκείνων παραστάσεων νὰ μὴν ἀναπλάσσεται οὐδεμία ὅταν εἴμεθα ἐν ζωῇ, πλὴν τῆς κυριώδους καὶ δεσποζούσης παραστάσεως τῆς ἀπαρχῆς ἡμῶν, ἥτις ἀναπλασσομένη ἀπαρτίζει τὴν Ἔννοιαν τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ.**

Δι' ὃ καὶ οἱ πλέον πεπορωμένοι, ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ πορώσει καὶ ἀπιστίᾳ, αἰσθάνονται τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ καὶ πάντοτε μὲ μίαν ἐσχάτην ἐκδήλωσιν λεκτικῆς ἀπιστίας συντρίβονται πάντα πρὸ τῆς ἀναπλασσομένης παραστάσεως τοῦ Θείου.

Ἀπέραντον ἐκτείνεται τὸ σκοτεινὸν παρελθόν, μυστηριῶδες καὶ ζοφῶδες πρὸ ἡμῶν τὸ μελλοντικὸν ἄγνωστον. Τὰ μέσα καὶ τὰ διάμεσα τῶν δύο ἀπείρων παραστάσεων, τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος, συσκοτίζονται στροβιλιζόμενα εἰς τὰ ταρτάρεια ἐρέβη τοῦ ἁμαρτωλοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ δοκιμαστικοῦ μέλλοντος. Δύο μόνον ἀναπλάττονται δεσπόζουσαι παραστάσεις: **Τῆς ἀπαρχῆς ἡμῶν, τοῦ Ἀπείρου Θεοῦ, καὶ τῆς μελλοντικῆς ἡμῶν Ἀπείρου Πνευματικότητος.** Γνωρίζομεν πόθεν ἐρχόμεθα, γνωρίζομεν ποῦ βαίνομεν. Ἰδοὺ αἱ δύο ἑκάστοτε ἀναπλαττόμεναι παραστάσεις, ἐκ τῆς ἀτέρμονος παραστατικῆς ἁλύσεως.

Ἡ περαιτέρω ἐξέλιξις θέλει προσδώσει εἰς τὸ πνεῦμα τὴν καθαρότητα αὐτοῦ, ἣν εἶχε πρὶν καταστῇ, ὡς ἐκ τῶν πονηρῶν του συναισθημάτων, πονηρὸν, καὶ ἐσκοτισμένον, ὅτε εὐχερῆ θέλει καταστήσει τῶν σκοτεινῶν καὶ κεκαλυμμένων παραστάσεων τὴν ἀνάπλασιν. Ἤδη, ὅτε αἱ πνευματικαὶ ὀντότητες διαγράφουν τὴν τροχιὰν τῶν πρώτων βαθμίδων τῆς ἀπείρου ἐξελικτικῆς κλίμακος, **εἰς μὲν τὰς τῶν παρελθουσῶν ὑπάρξεων παραστάσεις ὑψοῦται ἀνυπέρβλητον τῆς Λήθης τὸ μεσότοιχον** καὶ ὡς κάλυμμα ἀπέραντος ἁπλοῦται αὐτῆς ὁ βαρὺς πέπλος, σχηματίζων οὕτω τὸ δαιδάλειον καὶ ζοφῶδες **ἄντρον τῆς Λήθης.**

Τὸ ἄντρον τοῦτο ἔχει δύο εἰσόδους, εἰς μὲν τὴν μίαν ὡς ἀπέραντον περιβόλιον ἁπλοῦται, πανταχόθεν ὁρατή, ἡ παράστασις τῆς ἀπαρχῆς ἡμῶν ἢ τοῦ Ἀπείρου Θεοῦ, εἰς δὲ τὴν δευτέραν, μικρὰν οὖσαν, παράστασις μόλις ὁρατή, ἡ παράστασις τοῦ παρόντος. Αἱ δὲ εἰς τὸ μέλλον ἀποκτηθησόμεναι παραστάσεις τῶν μελλοντικῶν ἡμῶν ὑπάρξεων, τῶν μελλουσῶν νὰ διαγράψωσι τροχιὰν εἰς ἀνωτέρας βαθμίδας τῆς Πνευματικῆς ἐξελικτικῆς κλίμακος, περικλείονται στενῶς εἰς τὸν ἄπειρον ἐπίσης περίβολον τοῦ μελλοντικοῦ ἀγνώστου, **ὅστις ἐν ἀρρήκτῳ ἀλληλουχίᾳ μετὰ τῆς αἰωνιότητος, σχηματίζουν τὸν ἀδιαπέραστον φραγμὸν τοῦ ἀγνώστου.** Ὄπισθεν λοιπὸν ἐγείρεται τὸ οἰκοδόμημα τῆς λήθης, ἐν ᾧ ἐνθρονίζεται ἡ θυγάτηρ αὐτῆς **Ἄγνοια,** ἔμπροσθεν δὲ ἡμῶν ἀπέραντος ἁπλοῦται τοῦ ἀγνώστου ὁ περίβολος, ἐν ᾧ διαιτᾶται **ἡ**

ἐρωτηματικὴ Ἀπορία.

Καὶ ὅμως, μεταξὺ τῆς ἀγνοίας τοῦ παρελθόντος καὶ τῆς ἀπορίας τοῦ μέλλοντος, **ὑφίσταται συνοχὴ ἀπόλυτος τῆς παραστατικῆς ἀλύσεως,** ἣν δημιουργεῖ ἡ συμφυὴς τῷ πνεύματι συνείδησις, ἥτις ἀπὸ κοινοῦ τὴν **ἰδίαν διαγράφει ἐξελικτικὴν τροχιάν.** Τῆς συνειδήσεως ὅθεν ὑπαρχούσης ὑφίστανται πᾶσαι αἱ παραστάσεις τοῦ τε παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος, δεδομένου ὅτι γνωρίζομεν τὴν ἀρχικὴν παράστασιν καὶ τὴν τελικήν, ἀφ' οὗ δηλονότι γνωρίζομεν ποῦ ἀρχόμεθα καὶ ποῦ βαίνομεν. Ἐκεῖνο λοιπὸν ὅπερ καθιστᾶ ἄγνωστα τὰ γνωστὰ εἶναι **τὸ ἄντρον τῆς λήθης καὶ ὁ περίβολος τοῦ ἀγνώστου.**

Ὅθεν, ὅσον τελειοποιούμεθα πνευματικῶς τόσον τὰ ἀδιαφανῆ τοιχώματα τοῦ παρελθόντος ὅσον καὶ τὰ τοῦ ἀγνώστου μέλλοντος καθίστανται διαφανῆ καὶ ἐπιτρέπουν εἰς τὰ λεπτὰ ἢ ἐξελιγμένα πνεύματα **νὰ διορῶσι τὰ μέλλοντα καὶ νὰ ἀναπλάττωσι τὰ παρελθόντα. Τότε ἀναπτύσσεται καὶ ἡ πνευματικὴ διορατικότης. Καὶ ταῦτα μέχρις οὗ κρημνισθῶσιν διὰ τὸ Ὕπατον Πνεῦμα οἱ τοῖχοι τῶν δύο Ἀπείρων, ὅτε αἱ παραστάσεις τῆς ἁλύσεως νὰ ἀναπλάττωνται αἱ μὲν καὶ νὰ δημιουργοῦνται αἱ δὲ κατὰ τὸ δοκοῦν.**

Δι' ὑμᾶς, ὡς καὶ διὰ πάντα τὰ ἀσθενῆ ἔτι πνεύματα, νόμος τις ἰσχυρὸς κρατεῖ στερεὰ τὰ βάθρα τόσον τοῦ ἄντρου τῆς λήθης τῶν παρελθόντων, ὅσον καὶ τοῦ φράκτου τοῦ μελλοντικοῦ ἀγνώστου. Διότι ἀποσύνθεσιν ἤθελον προκαλέσει τούτοις ἡ γνῶσις τοῦ παρελθόντος, ἴλιγγον δὲ ἡ τοῦ μέλλοντος. **Δι' ὃ ἡ Ἁρμονιοδηγὸς Ἄπειρος Σοφία ἔθετο τὴν Λήθην καὶ τὸ Ἄγνωστον, ὡς ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν πνευμάτων στηρίγματα.**

Πᾶν ὅ,τι κακὸν καὶ σαθρὸν πνευματική τις ὀντότης ἔπραξε καὶ ὅπερ ἀναπλαττόμενον ἐν ἄλλῃ ὑπάρξει ἤθελεν προκαλέσει στασιμότητα προόδου, ρίπτεται εἰς τὸν ἀπέραντον τῆς λήθης κάλαθον, πᾶν δ' ὅ,τι μέγα καὶ ὑψηλόν, ὅπερ καὶ ἁπλῶς ὑποθετόμενον ἤθελεν διὰ τοῦ ἰλίγγου δημιουργήσει αἰωνίαν ἐν ὑπάρξει ἀφάνειαν, περικλείεται εἰς τὸ ἀπέραντον δῶμα τοῦ ἀγνώστου. Ἀλλ' εἰς ἑκάστην παρερχομένην στιγμήν, ἐνῷ παραστασίν τινα ρίπτομεν εἰς τὸν κάλαθον τῆς Λήθης, ἑτέραν παράστασιν ἐξάγομεν ἀπὸ τὸν θάλαμον τοῦ ἀγνώστου.

Λησμονῶμεν καὶ μανθάνομεν. Ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα δύο νόμων. Ὡς καὶ λησμονῶμεν καὶ ἀγνοοῦμεν. Στρέψατε ὀπίσω ὑμῶν, ἀτενίσατε ἔμπροσθεν ὑμῶν. Ὑψοῦται καὶ τὸ μέλαθρον τοῦ μέλλοντος... **Ἡ Λήθη καὶ τὸ Ἄγνωστον.**